

Și Petru i-a spus soției sale, Maria din Magdala:
„Când voi muri, îmi vei lua locul ca *Pontifex Maximus*.
Vei răspândi cuvântul Mântuitorului nostru
și vei propovădui Evanghelia după Maria!”

Glenn Cooper

MARIA MAGDALENA
PONTIFUL
UITAT

ROMAN

NICULESCU fiction

Glenn Cooper

MARIA MAGDALENA
PONTIFUL
UITAT

Traducere:
Timea Kovacs

NICULESCU fiction

Valoarea timbrului literar este 2% din prețul de vânzare și se adaugă acestuia. Sumele se virează la Uniunea Scriitorilor din România, cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001, sucursala BCR Unirea.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COOPER, GLENN

Maria Magdalena, Pontiful uitat / Glenn Cooper; trad.: Timea Kovacs. -

București: Editura Niculescu, 2025

ISBN 978-606-38-1150-0

I. Kovacs, Timea (trad.)

821.111

© 2023 by Lascaux Media LLC

This edition published by arrangement with Grand Central Publishing,
an imprint of Hachette Book Group, Inc., New York, NY, USA.
All rights reserved.

Titlu original: *THE LOST POPE*, by Glenn Cooper

© Editura NICULESCU, 2025

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 314 88 55

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

NICULESCU fiction este un imprint al Editurii NICULESCU

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 380, 021 312 97 82

Redactor: Dragoș Ghițulete

Tehnoredactor: Lucian Curteanu

Design copertă: Carmen Lucaci

Tipărit la ARTPRINT

ISBN 978-606-38-1150-0

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

CAPITOLUL 1

Oaza Nordică, Egipt, 67 d.Hr.

Maro era culoarea ei și culoarea acestui loc. Ochii îi erau căprui și, deși încărunțise, încă mai avea suvițe din culoarea inițială a bronzului. În tinerețe, pielea ei era atât de deschisă, încât se îmbujora în nuanțele de roz ale unui nou-născut, dar soarele o copsese de peste cincizeci de ani, dându-i nuanța nucii. Roba ei veche de in, a doua ei piele, era de aceeași culoare a nucii, chiar și după ce o spăla.

Culoarea ei se potrivea cu pământul arid, pentru că și acesta era maro. În apropierea oazei, solul era întunecat ca scoarța de cedru, dar pe măsură ce te îndepărtați de izvor, terenul se lumina, trecând de la cupru la culoarea nisipului alb al deșertului. Grupul de case peste care a dat era în armonie cu pământul, ridicându-se organic din solul deșertului, cu pereții din blocuri de calcar, aspre și maronii. A ajuns acolo călare pe un măgar, când soarele ardea aproape de orizont și vânturile nordice biciuiau nisipul fin în aer. Unul dintre tovarășii ei de călătorie a bătut la ușa dură și s-a dat la o parte.

Un bătrân a apărut și a întrebat-o în aramaică cine este.

Femeia a răspuns:

— Eu sunt Maria.

Bărbatul, Isaia, a privit-o cu atenție și i-a spus:

— Nu aud bine. Ai spus Maria?

Femeia și-a coborât gluga, dezvăluindu-și ochii scorojiți și buzele crăpate, și a spus:

— Da, eu sunt Maria. Maria din Magdala. Caut adăpost. Ochii bătrânului s-au mărit.

— De cine fugi, Doamna mea?

— De toți, a spus ea. Creștini, evrei, romani, toți îmi doresc moartea. Mi s-a spus că aceasta este casa lui Leah.

Isaia a escortat-o pe Maria împreună cu cei trei bărbați la cea mai mare casă și le-a cerut să aștepte într-o cameră slab luminată. Podeaua era din pământ tare. Boluri de lemn erau stivuite pe o masă lungă. Obloanele fuseseră închise pentru a ține la distanță nisipul învolburat, dar nisipul galben și fin a pătruns prin deschizături, acoperind masa și băncile, iar rafalele de vânt făceau lumânările să danseze și să licărească.

O femeie a intrat grăbită dintr-o cameră alăturată. Maria se gândea că probabil dormea, deoarece ochii ei surprinși și încețoșați au cercetat camera înainte să se oprească asupra ei. Femeia era mai tânără decât Maria, mai înaltă, cu trăsături fine. Avea înfățișarea unei doamne care cândva ar fi îmbrăcat mantii de mătase, dar acum purta o rochie grosolană care îi atingea vârful picioarelor goale. Zilele de vanitate ale Mariei erau demult apuse, dar această femeie, cu chipul ei minunat și neted, o făcea să își simtă amarnic anii.

Femeia s-a aplecat și a spus:

— Eu sunt Leah. Este adevărat că tu ești Maria Magdalena?

— Eu sunt.

Leah a strigat:

— Mamă binecuvântată! și lacrimile i-au umezit obraji.

— Am călătorit mult și de departe pentru a o întâlni pe diaconița Leah, spune Maria, folosind cuvântul grecesc onorific, *diakonos*. Sunteți cunoscută în lumea creștină.

Leah a căzut la pământ și a sărutat picioarele Mariei.

— Doamnă binecuvântată, prezența ta în casa mea este un dar de la Domnul.

Maria a ridicat-o de umeri și a privit-o cu tandrețe.

— Spune-mi, de ce ai venit în casa mea?, a întrebat Leah.

— Sunt bătrână și am obosit să alerg pentru viața mea. Domnul știe că zilele mele sunt numărate. Vreau ca povestea mea să fie spusă înainte să mor. Aș vrea să o spui tu.

Auzind de vizitatori, comunitatea de aproximativ douăzeci de suflete a ieșit din case și s-a uitat prin crăpăturile obloanelor până când Leah i-a invitat înăuntru. Apoi, unul câte unul, adulții au căzut în genunchi și au sărutat picioarele Mariei, în timp ce copiii lor priveau curioși. După pregătiri grăbite, vizitatorilor li s-a servit o masă simplă de pâine, legume fierte și vin diluat, cu scuzele de rigoare din cauza lipsei de carne. Maria și-a exprimat recunoștința pentru ospitalitatea oferită, iar Leah a trimis un băiat să cumpere o capră pentru a putea face un ospăț a doua zi.

La masa comună, Leah i-a cerut Mariei să dea binecuvântarea.

— Aceasta este casa ta, a spus Maria. Tu ar trebui să dai binecuvântarea. Călătorii nu au fost presați să vorbească, pentru că era evident că le era foame și erau slăbiți. Cu toate acestea, întărit de mâncare și băutură, unul dintre oamenii Mariei, Quintus, un tânăr musculos cu buclele lungi și aurii, i-a răspuns viguros unui băiat de zece ani, care nu își mai putea stăpâni curiozitatea față de prezența lui musculoasă.

— De unde ești? a întrebat băiatul.

— Eu? Sunt din Roma. Știi unde este?

Băiatul a scuturat din cap.

— Băiatul s-a născut aici, a spus Leah. Acesta este singurul loc pe care îl cunoaște.

— Poate că o vei vedea într-o zi, băiete, a zis Quintus.

Un bărbat de lângă Leah râdea disprețuitor de peste masă.

— După accentul tău, îmi dau seama că nu vorbești limba maternă. Cred că ai fost soldat roman, a spus el, pronunțând ultimul cuvânt cu venin.

— Este adevărat, frate, a venit răspunsul vesel. Am fost gardian pretorian în slujba împăratului. Acum trei ani i-am întâlnit pe Simon Petru și Maria. Maria m-a urât înainte să mă iubească, pentru că eram temnicerul lui Simon Petru.

Maria a întins mâna să îl atingă ușor pe Quintus.

— Oh, cât îl iubesc acum!

— Când l-am auzit pe Simon Petru vorbind despre Hristos, mi s-au deschis ochii ca niciodată, a spus Quintus. M-a botezat în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, iar eu mi-am abandonat postul. A fost ușor să mă lepăd de trecutul meu. Apoi a zâmbit discret. A fost greu să învăț aramaica.

Leah i-a zâmbit înapoi.

— Copiii noștri s-au născut creștini, dar noi ceilalți suntem convertiți, evrei din Ierusalim.

Maria și-a ridicat privirea din castron și a spus:

— Pavel te-a convertit, nu-i așa?

— Da, Pavel, acum șaptesprezece ani. Ne-am adunat cu el pentru o vreme, iar când a plecat din Ierusalim spre Antiohia, Iacov, soțul meu, a fondat propria noastră casă creștină. De la început am suferit persecuții cumplite din partea autorităților, iar într-o noapte romanii l-au luat pe Iacov și l-au executat. Mi-a revenit mie sarcina de a conduce casa. I-am convins pe frații mei să plece în Egipt și ne-am stabilit aici, în acest loc îndepărtat, pentru a-L putea slăvi pe Domnul în

pace. Pentru noi, totul a început cu Pavel. Nu trece o zi fără să nu mă gândesc la el și să mă rog pentru binele lui.

Tristețea a acoperit chipul Mariei ca un văl.

— Pavel a murit. Nero l-a decapitat la Roma, la trei ani după ce l-a răstignit pe Simon Petru. Am aflat asta de la un călător creștin care a stat cu noi în Antiohia.

Cuvintele ei au umbrat camera, iar femeile au început să plângă, toate în afară de Leah, care a dat solemn din cap și a spus:

— Domnul l-a primit cu siguranță pe Pavel lângă El în Rai. Îi iertăm pe călăii lui și ne vom ruga pentru sufletele lor.

După ce au mâncat pe săturate, Leah a invitat-o pe Maria la plimbare. Înfășurate în șaluri, se plimbau mână în mână printr-o livadă de măslini, liniștea nopții răcoroase fiind întreruptă doar de cântecul greierilor și de behăitul noii capre cumpărate.

— Este îngrozitor că a trebuit să fugi, a spus Leah. Mă doare inima pentru tine.

Empatia femeii a emoționat-o pe Maria.

— O mare parte din viața mea am fost atât de iubită și prețuită. A fost un șoc să fiu disprețuită.

Leah a strâns-o mai tare de mână.

— Cine te disprețuiește, Doamnă binecuvântată?

— Mai întâi au fost romanii. După ce l-au ucis pe Simon Petru, ne-am temut că și noi vom fi duși la Circul lui Nero pentru plăcerile crude ale mulțimii. Am părăsit Roma în grabă și ne-am dus în Antiohia, unde locuisem înainte. Ne-am alăturat comunității creștine de acolo și ne-am înființat casa de rugăciune printre ei, în Kerateion, cartierul evreiesc. Mă bucur să spun că am convins mulți evrei să urmeze calea lui Isus Hristos, dar aici a apărut o problemă. Rabinii s-au mâniat

și am aflat că au convins niște brute să neucidă. Așa că am fugit din nou în Galileea, patria mea, unde războiul dintre evrei și romani se potolise.

— Pelerinii ne-au spus că acum sunt mulți creștini în Israel, a spus Leah.

— Așa este, și printre ei se află bătrâni care își amintesc zilele în care Isus a umblat pe pământ, învățând și făcând minuni. Oh, ce bine a fost să fim din nou acasă! Timp de aproape un an, am fost fericiți acolo, iar mulțimile se îngheșuiau să ne asculte predicând cuvântul Domnului. Apoi, într-o zi întunecată, a venit un emisar din Roma care ne-a făcut să fugim din nou.

— Cine a trimis acest emisar?

— Nenorocitul de Linus. A ajuns la el vestea laudelor aduse slujirii noastre, iar mesajul pe care mi l-a transmis a fost îngrozitor. Oprește-ți slujirea sau mori de sabie. Așa-zii creștini s-au pregătit să îi îndeplinească ordinele. Puteam înțelege de ce romanii și evreii ne voiau morți, dar frații noștri în Hristos? Era prea greu de suportat.

— Invidia trebuie să îi fi întunecat inima lui Linus, a spus Leah. A strâns din nou mâna Mariei. Biata mea doamnă. Pot să îți spun ceva? Tu ai fost inspirația mea. Nu Simon Petru. Nu Pavel. Tu. Am găsit puterea să întemeiez această casă și să conduc această comunitate. Când eram tânără, simțeam că vocea mea era înăbușită de rabini și bătrâni. Ei voiau ca noi să ne ocupăm doar de gospodărie și să facem copii. Nu aveam voie să recităm Tora. Nu puteam să ne închinăm alături de bărbați ca egale. Când m-am convertit la creștinism, am aflat despre viața ta și cât de prețioasă erai pentru Isus și pentru lucrarea Lui. Deși nu ne-am întâlnit niciodată, tu

mi-ai dat curajul să predic cuvântul Domnului nostru după ce mi l-au ucis pe Iacov.

Trecuse mult timp de când Maria nu mai simțise bucurie în piept. Mâna caldă care o ținea era carne prețioasă. Călătoria de la Ierusalim, prin deșertul arzător, până la oază fusese grea. Mulți au vrut să o urmeze, dar Maria insistase că familiile nu trebuiau dezrădăcinate și trimise către un destin incert. La ultima masă, i-a îmbrățișat pe toți, iar înainte de răsăritul soarelui, în ziua Sabatului evreiesc, și-a luat rămas bun de la patria ei. Doar Quintus și alți doi loiali o însoțeau și adevărul este că Maria nu putea spune sau face nimic pentru a-l împiedica pe credinciosul Quintus să rămână alături de ea. Kilometru după kilometru, Maria se legăna pe spatele măgarului și se simțea tot mai vlăguită, fiind sigură că moartea o va găsi în Egipt, țara străveche a faraonilor din care fugise Moise. Dar melancolia care o cuprinsese în timpul călătoriei a fost spălată de apa rece, curată și binecuvântată a acestei femei, Leah.

— Tu și cu mine suntem foarte asemănătoare, a spus Maria, cu vocea fermă. Amândouă am pierdut persoane dragi din cauza răutății Romei. Amândouă am avut puterea să ne ocupăm locul în capul mesei. Suntem cu adevărat surori în Hristos. Nu este timp de pierdut. Dimineață îmi voi începe povestea vieții în slujba lui Isus din Nazaret.

Leah a spus:

— Voi asculta cu atenție, binecuvântată femeie. Avem papirus și cerneală. Isaia va fi scribul tău. Știe să scrie în greacă, limba lumii, deoarece creștinii de pretutindeni trebuie să afle despre tine și faptele tale. În anii care vor urma, ei vor cânta laudele celor trei stâlpi ai credinței noastre: Isus Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru, Simon Petru, stânca pe care a fost zidită Biserica, și Maria Magdalena, mama Bisericii.

I-a dat drumul Mariei și și-a împreunat mâinile în rugăciune.

— Vom numi povestea ta Evanghelia după Maria.